

Arrest

nr. 247 993 van 22 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juli 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 augustus 2020 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.3. Op 7 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.07.2020 bij onze diensten werd ingediend door : (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 12.10.2018 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 16.07.2020 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 07.08.2020 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

1.4. Op 7 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3 juli (lees: 29 juli) 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht het eerste middel toe als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De Minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel en zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 07/08/2020, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: (...)

NIETS IS MINDER WAAR

In de laatste aanvraag dd. 16/07/2020 heeft verzoeker duidelijk meegedeeld dat hij mantelzorg nodig heeft voor verzorging van de Stoma.

*Verzoeker verwijst naar zijn verzoekschrift dd. 16 juli 2020 :
" Er is mantelzorg nodig voor de verzorging van de stoma"*

De behoefte aan mantelzorg werd nooit eerder meegedeeld..

Het spreekt voor zich dat de goede verzorging van de Stoma levensnoodzakelijk is.

Dit nieuwe element werd nooit voorheen onderzocht.

De arts — adviseur maakt in zijn verslag dd. 07/08/2020 alleen melding van de voorgeschiedenis van verzoeker en de geobjectiveerde te behandelen en op te volgen pathologie :

- *de ziekte van Crohn, die heden niet actief is en geen speciale medicatie vereist*
- *de depressie onder identieke therapie seroxat, seroquel en trazodone*
- *de vetmetabolisme stoornis onder lipanthyl*
- *actieve medicatie maagbescherming pantoprazole*
- *een vervetting van de lever zonder therapie wordt niet weerhouden*
- *diabetis : wordt evenmin weerhouden.*

De arts — adviseur houdt duidelijk geen rekening met de Stoma en noodzakelijke verzorging hiervan.

De beslissing van de arts — adviseur is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd en onzorgvuldig voorbereid ; dit geldt bijgevolg ook voor de beslissing van DVZ, die volledig gesteund is op de manke motivatie van de arts — adviseur.

De ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; het redelijkheidsbeginsel is gegrond.

De adviezen van de arts — adviseurs van DVZ worden duidelijk doelgericht opgesteld om de aanvragen art. 9ter af te wijzen . Schending van het redelijkheidsbeginsel.

De nietigheid van de beslissing dringt zich op, zodat de zaak terug kan onderzocht worden, rekening houdend met volledige informatie.”

2.1.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze

waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert in de aanhef van het eerste middel onder meer de schending aan van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*. Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Het eerste middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die de verzoekende partij aanvoerde ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De verwerende partij heeft nader uiteengezet dat op 12 oktober 2018 een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 16 juli 2020 en in de bijgevoegde medische attesten eveneens werden ingeroepen in de andere aanvraag om verblijfsmachtiging, waarbij er wordt verwezen naar de bevestiging van de ambtenaar-geneesheer van 7 augustus 2020 die werd bijgevoegd in gesloten omslag, dat indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in het Rijk, de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, dat aangezien de verzoekende partij geen enkel nieuw element aanbrengt, de aanvraag bijgevolg onontvankelijk is.

De motieven van de eerste bestreden beslissing kunnen aldus op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de eerste bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is gegrond. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat zij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent zodat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.5. De door verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De bewoordingen van voormeld artikel zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen eerder genomen beslissingen.

2.1.6. De eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven worden weergegeven onder punt 1.3., verwijst expliciet naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 augustus 2020, dat zich in het administratief dossier bevindt, en integraal deel uitmaakt van de eerste bestreden beslissing. Dit advies luidt als volgt:

“(...) U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 12-10-2018 en 16-7-2020 te vergelijken.

Aangeleverde medische informatie:

- *Standaard medisch getuigschrift dd. 2-6-2020 van dr. Steinhäuser, hepatoloog, met de volgende informatie*
 - o Voorgeschiedenis van ziekte van Hirschsprung, colostomie, behandeling perianale fistels, Duhamel ingreep colon, ziekte van Crohn, resectie sigmoïd en aanleggen ileostomie, depressie*
 - o Actuele pathologie: NASH (niet alcoholische steatotische hepatitis), hypertriglyceridemie, ziekte van Crohn en depressie*
 - o Behandeling met lipanthyl en pantoprazole*
 - o Opvolging in kader van Crohn, NASH en depressie.*
- *Schrijven dd. 9-6-2020 van centrum van geestelijke gezondheidszorg: chronische depressie en angst; medicatie seroquel, seroxat en trazodone*
- *Brief van betrokkene waarvan akte.*
- *Psychiatrisch verslag van 2014: niet meer actueel*

- Verslag raadpleging gastro-enterologie en hepatologie: gunstige evolutie in kader van ziekte van Crohn, geen evidentie voor heropflakking, steatose met beperkte transaminase stijging
- Raadpleging dd. 19-2-2020: doorverwijzing naar metabole ziekten in kader van diabetes mellitus en verhoogde triglyceriden

Bespreking:

Uit de aangeleverde documenten aanvraag dd. 16-7-2020 kunnen we het volgende besluiten:

- Het betreft hier een man van heden bijna 47 jaar afkomstig uit Marokko
- Een uitgebreide reeds gekende voorgeschiedenis wordt vermeld
- Als geobjectiveerde te behandelen en op te volgen pathologie weerhouden we:
 - o De ziekte van Crohn die heden niet actief is en geen speciale medicatie vereist
 - o De depressie onder identieke therapie seroxat, seroquel en trazodone
 - o De vetmetabolisme stoornis onder lipanthyl
 - o En als actieve medicatie maagbescherming pantoprazole
- Een vervetting van de lever (steatose, NASH) zonder therapie wordt niet weerhouden
- Geen objectivering van de vermelde diabetes noch vermelden van enige therapie: wordt evenmin weerhouden

Na analyse van beide aanvragen kunnen we besluiten dat op het SMG dd. 2-6-2020 en de bijlagen geen enkele nieuwe diagnose gesteld wordt voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

2.1.7. De verzoekende partij betoogt dat zij in de laatste aanvraag van 16 juli 2020 duidelijk heeft meegedeeld dat zij mantelzorg nodig heeft voor de verzorging van de stoma, dat zij in dit verband verwijst naar haar verzoekschrift (lees: aanvraag) van 16 juli 2020 waarin wordt gesteld dat er mantelzorg nodig is voor de verzorging van de stoma, dat de behoefte aan mantelzorg nooit eerder werd meegedeeld, dat het voor zich spreekt dat de goede verzorging van de stoma levensnoodzakelijk is, dat dit nieuwe element nooit voorheen werd onderzocht, dat de ambtenaar-geneesheer in zijn verslag van 7 augustus 2020 alleen melding maakt van haar voorgeschiedenis en de geobjectiveerde te behandelen en op te volgen pathologie, dat de ambtenaar-geneesheer duidelijk geen rekening houdt met de stoma en noodzakelijke verzorging hiervan, dat de beslissing van de ambtenaar-geneesheer bijgevolg niet naar behoren is gemotiveerd en onzorgvuldig is voorbereid, dat dit bijgevolg ook geldt voor de beslissing van de verwerende partij die volledig is gesteund op de manke motivatie van de ambtenaar-geneesheer, dat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gegrond is, dat de adviezen van de ambtenaar-geneesheren van de verwerende partij duidelijk doelgericht opgesteld worden om de aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet af te wijzen, dat hiermee het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden, dat de nietigheid zich opdringt zodat de zaak terug kan onderzocht worden, rekening houdend met volledige informatie.

2.1.8. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat er een behoefte aan mantelzorg is. Zij legt ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins bewijsstukken voor. Waar zij naar haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 16 juli 2020 verwijst, stelt de Raad vast dat, zoals de verzoekende partij voorhoudt, in voornoemde aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, staat geschreven dat er mantelzorg nodig is voor de verzorging van de stoma. De Raad wijst er echter op dat deze aanvraag werd opgesteld door de advocaat van de verzoekende partij, zo blijkt uit de aanvraag, en geenszins door de behandelende arts. De tekst van de aanvraag, met uitzondering van het aangeven van de vaststellingen van de behandelende arts, betreft dan ook geen medisch oordeel van de behandelende arts. Uit artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te blijken uit het medisch getuigschrift. Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer wanneer hieromtrent gevraagd om een advies, enkel rekening houdt met de bij de aanvraag voorgelegde medische gegevens en niet met bepaalde stellingnames die de verzoekende partij zelf of haar advocaat ter zake innam in de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Met haar verwijzing naar haar aanvraag van 16 juli 2020, toont de verzoekende partij, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat bepaalde elementen uit de voorgelegde medische attesten niet door de ambtenaar-geneesheer in overweging werden genomen noch dat de motieven in de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

2.1.9. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de goede verzorging van de stoma levensnoodzakelijk is, dat de ambtenaar-geneesheer in zijn verslag van 7 augustus 2020 alleen melding maakt van de voorgeschiedenis en de geobjectiveerde te behandelen en op te volgen pathologie, dat de ambtenaar-geneesheer duidelijk geen rekening houdt met de stoma en noodzakelijke verzorging hiervan, weerlegt noch ontkracht zij vooreerst de motieven van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 augustus 2020, waarin wordt gemotiveerd als volgt: *“Na analyse van beide aanvragen kunnen we besluiten dat op het SMG dd. 2-6-2020 en de bijlagen geen enkele nieuwe diagnose gesteld wordt voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”* Zij maakt in casu niet aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De Raad merkt verder op dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening heeft gehouden met de stoma en de noodzakelijke verzorging hiervan. In zijn medisch advies van 7 augustus 2020 vermeldt hij immers dat de aangeleverde medische informatie onder meer bestaat uit een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van 2 juni 2020 waaruit blijkt dat er onder andere een voorgeschiedenis is van colostomie en dat hij na de vergelijking van de medische documenten die werden voorgelegd bij de aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 12 oktober 2018 en 16 juli 2020, tot de vaststelling kwam dat het voorgelegde SMG slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoekende partij bevestigt.

Voornoemde “reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand” werd in het verleden onderzocht door de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies van 20 november 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt en waaruit onder meer blijkt wat volgt:

“Uit de aangeleverde medische documentatie kunnen wij het volgende besluiten: (...)

Praktisch heeft zij heden een definitieve ileostomie. De gastro-intestinale aandoening is stabiel en zij neemt geen medicatie meer voor deze aandoening. Opvolging blijft geïndiceerd (...)

In het dossier is geen tegenindicatie tot reizen vermeld, evenmin de nood aan mantelzorg. (...)

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat betrokkene een man van 45 jaar afkomstig uit Marokko kan opgevolgd en verzorgd worden in zijn thuisland: opvolging door een gastro-enteroloog is beschikbaar evenals zo nodig een chirurg gespecialiseerd in de materie. (...)

Voor haar darmaandoening kan zij beroep doen op de publieke sector die voor een groot gedeelte tegemoetkomt in de kostprijs. (...)

We dienen te vermelden dat de gastro-intestinale toestand gekend is sinds 1987 met verschillende ingrepen, ook in het thuisland onder andere in 2002 met het aanleggen van een ileostomie (kunstmatige opening van de darm aan de buikwand). Er zijn geen argumenten in het dossier dat betrokken voor zijn komst naar België in 2009 geen toegang had tot kwaliteitsvolle zorg en opvolging. Betrokkene neemt heden geen enkele speciale medicatie die niet op de terugbetalingslijst staat.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in het land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Bijkomend kan hij zo hij werkt aanspraak maken op een meer uitgebreide ziekteverzekering.

Uit het administratief dossier weerhouden we ook dat er weinig verandering optreedt in de pathologie (uitzonderlijk de definitieve ingreep van 2016) bij betrokkene en er weinig nieuwe elementen toegevoegd worden aan het dossier.

Bijkomend dient vermeld dat het ook onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie meer zou hebben in het thuisland waar zij verschillende jaren verbleef. (...)

Uit voornoemd medisch advies van 20 november 2018 blijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van de gezondheidstoestand rekening hield met de stoma van de verzoekende partij en de noodzakelijke verzorging ervan. Doordat de ambtenaar-geneesheer in het medisch advies van 7 augustus 2020 stelt dat er een voorgeschiedenis is van colostomie, en na de vergelijking van de

medische documenten die werden voorgelegd bij de aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 12 oktober 2018 en 16 juli 2020, vaststelt dat het voorgelegde SMG slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoekende partij bevestigt, en doordat uit het advies van 20 november 2018 blijkt dat de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand onder meer bestaat uit het hebben van een stoma en in dat kader al werd onderzocht of de noodzakelijke verzorging hiervoor beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, blijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* rekening heeft gehouden met de stoma en de noodzakelijke verzorging ervan, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij toont in dit verband niet aan dat er bij haar huidige aanvraag elementen werden aangebracht die, behoudens het vermelden van de noodzaak aan mantelzorg voor het verzorgen van de stoma, nieuw zijn in vergelijking met de eerder ingediende aanvraag, zodat zij *in casu* de motieven van de eerste bestreden beslissing niet weerlegt. Betreffende de in de aanvraag vermelde noodzaak aan mantelzorg, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 2.1.8.

2.1.10. Met haar betoog toont de verzoekende partij aldus niet aan dat de motieven in het medisch advies van 7 augustus 2020 foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beslissing van de ambtenaar-geneesheer niet naar behoren is gemotiveerd en onzorgvuldig is voorbereid en dat dit bijgevolg ook geldt voor de beslissing van de verwerende partij, die volledig is gesteund op de manke motivatie van de ambtenaar-geneesheer.

2.1.11. In zoverre de verzoekende partij meent dat de adviezen van de ambtenaar-geneesheren van de verwerende partij duidelijk doelgericht worden opgesteld om de aanvragen op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet af te wijzen, maakt zij dit geenszins aannemelijk zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel in dit verband niet blijkt.

2.1.12. Uit het voorgaande blijkt aldus dat een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel niet wordt aangetoond.

2.1.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij het bestaan van machtsafwending aan.

2.2.1. Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de Minister vertegenwoordigd door diens ambtenaren van de DVZ. Door het bevel af te leveren vooraleer al de proceduremiddelen van verzoekers uitgeput zijn, heeft DVZ voorbarig gehandeld. Machtsafwending kan vastgesteld worden in hoofde van de Staatssecretaris.”

2.2.2. Machtsafwending vereist het zekere bewijs dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel (RvS 27 oktober 1999, nr. 83.177).

De Raad stelt vast dat nergens in het middel - noch in het ander middel - wordt aangeduid welke ongeoorloofde doelstelling aan de basis zou liggen van de tweede bestreden beslissing, minstens een ongeoorloofde doelstelling niet aannemelijk wordt gemaakt, zodat geen machtsafwending kan worden vastgesteld.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet betwist dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd op grond van de feitelijke vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten daar zij niet in het bezit is van een geldig visum. Zij meent echter wel dat de afgifte van de tweede bestreden beslissing voorbarig is daar nog niet alle proceduremiddelen uitgeput zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij vooreerst nalaat te verduidelijken welke proceduremiddelen door haar nog niet werden uitgeput waardoor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten voorbarig was.

In zoverre de verzoekende partij doelt op het onderhavige beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat voormeld beroep geen schorsende werking heeft.

De Raad stipt aan dat de verzoekende partij haar beroep tot nietigverklaring vergezeld liet gaan van een vordering tot schorsing, waardoor zij, overeenkomstig artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de versnelde behandeling van dit schorsingsverzoek had kunnen vragen indien de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel of een andere verwijderingsmaatregel imminent zou worden. De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen zoals bedoeld in artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft op grond van artikel 39/85, §3 van diezelfde wet *de iure* een schorsende werking.

Tot slot kan de vraag gesteld worden naar het actueel belang bij deze kritiek daar de verzoekende partij, zoals blijkt uit het voorgaande, geen gegronde middelen heeft aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, zodat het beroep gericht tegen voornoemde beslissing verworpen wordt.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER